

Εμείς . . . έσείς . . .

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ

ΩΡΕΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

(ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ)

Με τις «ΩΡΕΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ» ή κ. «Ελλη Παιονίδου» έκανε ένα μεγάλο άλμα μπροστά τόσο στη μορφή όσο και στο περιεχόμενο. «Ωριμη σκέψη και πληθωρικά έκφραστικά μέσα» να τα όπλα τής ποιήτριας με τα όποια άγγιζει τα θέματα της και πλήττει καίρια το στόχο. Συγκεκριμένη εικόνα, σαφήνεια και άκρατος λυρισμός είναι τα διακριτικά γνωρίσματα του νέου της έργου. «Ένα άλλο πλεονέκτημα είναι και ο θάθος στοχασμός σε συνδυασμό με τ' άλλα προτερήματα που τραβάν τον αναγνώστη και τον φέρνουν κοντά στη σκέψη της, με δυο λόγια καθυποβάλλεται.

Το νέο θιβλίο τής κ. Παιονίδου είναι χωρισμένο σε τέσσερις ενότητες που η κάθε μια είναι ξεχωριστό κεφάλαιο, αλλά στο θάθος έχουν μια έσωτερική σύνδεση που άποτελούν ένα ένιατο σύνολο.

Καλή σας μέρα.

Πώς έπεράσατε τη χθεσινή σας Κυριακή;

— Θαυμάσια — ώ θαυμάσια.

Βόλτα με τ' αυτόκίνητο το πρωινό

— ώ, τι έξαίσιο πρωινό —

Το βράδυ

βόλτα με τ' αυτόκίνητο και πάλι».

(Ξέρω ένα δέντρο)

Το νέο έργο τής κ. Παιονίδου έχει τις ρίζες του θαθεία στην κυπριακή γή και τους καημούς της. Είναι ένα χρονικό των ήμερών μας ζωντανό και δυνατό που όσο πιο πολύ

το διαβάσεις τόσο πιο πολλές προεκτάσεις του βρίσκεις, που σε οδηγούν στην ίδια τη ζωή την άπλή, την καθημερινή, τον άνθρωπο με τους προβληματισμούς του.

Σ' αγαπώ, Λευκωσία με τις άνιες σου, με τ' άσκαπα τριγυρίσματα στους δρόμους και με τις δακτυλιδωτές σαν τουλίπα καπνού μικρές, καλές στιγμές σου.

Σ' αγαπώ την ώρα — στις τέσσερεις — που σχολάζει οί εργάτες με την κούραση στην άμασάλη και καρτερούν στη στάση το λεωφορείο.

Ή ματιά τους είναι γεμάτη γαληνεμένο τραπέζι με καρώ πράσινο τραπέζομάντηλο.

(«Ωρες Λευκωσίας, Β')

Το κομψό αυτό τομίδιο με τον τόσο λυρισμό και τις άλληθεις του άποτελεί προσφορά στην ποίηση του νησιού μας και καθιερώνει τον δημιουργό του. Πρόκειται για ένα δυνατό έργο που σε συναρπάζει και δέν σε άφίνει να δεις — σε

δυο τρεις περιπτώσεις — ένα κάποιο θερπαλισμό που οδηγεί σε πλατειασμούς.

Γενικά το «ΩΡΕΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ» είναι ένα κ υ π ρ ι α κ ο έργο, βαθυστόχαστο, ούσιαστικό που συγκινεί αλλά και προβληματίζει.

Άγαπήσαμε τη γαλήνη του δειλινού μακριά το πονεμένο τραγούδι του χότζα δίπλα τα παιδιά που κυνηγιώνται στις αύλές με τ' άπλωμένα άσπρόρουχα. Άγαπήσαμε το Τώρα και το Πάντα όπως το πήραμε καθισμένοι κατάχαμα μ' ένα κομμάτι ψωμοτύρι στο χέρι ή σκαρφαλλωμένοι στις συκιές το μεσημέρι.

(Βρέξε Βροχή, Β')

ΛΕΥΚΕΣ ΑΨΠΝΙΕΣ

(ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΖΥΜΠΟΥΛΑΚΗ)

Μέσα σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα ο κ. Στέφανος Ζυμπουλάκης μας έδωσε δυο συλλογές του. Άπό το 1955 που παρουσίασε τα «ΑΝΑΖΗΤΗΜΑΤΑ» μέχρι σήμερα με τις «ΛΕΥΚΕΣ ΑΨΠΝΙΕΣ» διάνυσε αρκετό δρόμο, πράγμα που δέν μπορεί να μείνει άπαρατήρητο.

Το νέο έργο του κ. Ζυμπουλάκη παρουσιάζει μια ώριμη σκέψη, άγκαλιάζει το άγχος τής εποχής μας και με μια δόση ειρωνείας, άλλοτε με φωνές σπαραγμού, έκφράζει τον έαυτό του.

Ο ποιητής έχει έσωτερικό ρυθμό, αλλά με την όρμη που διακατέχεται και θέλει να έκφράσει το είναι του ρίχνει τις σκέψεις του στο χαρτί, λές και θιάζεται ν' άπελευθερωθεί, χωρίς να γνοιάζεται για την εύπρέπεια τους τη μετουσίωση τους σε τέχνη. Αυτό το σθα-

ρό έλάττωμα το συναντούμε σχεδόν σε όλο το έργο του κ. Ζ., πράγμα που ζυμώνει πολύ. Ένώ μερικές φορές πιάνει ψηλούς τόνους τις περισσότερες ξεπέφτει άδικαιολόγητα. Κι' αυτό ίσχύει κυρίως στις μεγαλύτερες του συνθέσεις. Στα λιγότερα με την εικονοπλαστική του ικανότητα και τον λυρισμό του παρουσιάζει μεσατά συγκινητικά σύνολα που πέθθουν κι' έδω πρέπει να αναζητήσουμε τον πραγματικό ποιητή.

Ο κ. Ζυμπουλάκης είναι ένας προσγειωμένος νέος με πλούσια θιάματα. Παράλληλα το θάθος που παίρνει ή σκέψη του είναι προσόντα που σε συνδυασμό με τον λυρισμό του μπορούν να δώσουν δυνατό έργο. Για να έπιτευχθεί όμως αυτό είναι άνάγκη όπως ο κ. Ζυμπουλάκης θασανάξει, τι γράφει και περιορίσει το κάπως θιαστικό του ύφος.

«Έρχομαι, από πολύ μακριά πατέρα πρόσταγμα τής γής να συστηθώ χωρίς ξιφολόγχες χωρίς φθαρμένα κορμιά και να στολίσω το λειβάδι τής οίμωγής με λουλούδια... Νά συστηθώ πατέρα: ΕΙΡΗΝΗ».

ΚΩΣΤΑΣ ΓΡΑΙΚΟΣ

K1. 121